

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περισεύματα μεγάλα δίχως νᾶχωμε λεπτά.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνῃ,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅτ' Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἡμέρη.
Ἀλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραδέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Νοεμβρίου εἰκοσιμία,
σάλος Δημάρχων καὶ τρικυμία.

Ἐκατὸν ὀγδόντα ἑξή,
πάλι ἐκλογὴ θὰ φέξῃ.

Σημαντικὴ Κυριακὴ.

Ἡμέρα ξημερώνει σημαντικὴ καὶ πάλι,
ὅσας κάλπας προσκαλοῦνται οἱ τόσοι ἐκλογεῖς...
δὴλ' χρόνια εἶναι τώρα ποῦ σπᾶμε τὸ κεφάλι
μὲ τοὺς ὑποψηφίους τῆς δοξασμένης γῆς.
Μιὰ ἐκλογὴ φυτρώνει ἀπάνω εἰς τὸν, μῆνα
καὶ εἰς τὰς Ἐπαρχίας κι' ἔδω εἰς τὴν Ἀθήνα.

Τί κρίσιμος ἡμέρα καὶ πάλιν θ' ἀνατεῖλῃ!
ἡμέρα ἱστορίας, ἡμέρα ἐθνικῆς!...
τί Δήμαρχοι μεγάλοι! τί Δήμαρχοι ποικίλοι!
οὐδέτεροι, ἀντάρται, καθὼς καὶ λαϊκοί.
Οἱ Δήμαρχοί μας εἶναι ἀπὸ τὸ κάθε κόμμα.
ἀπὸ τὴν κάθε πᾶστα, ἀπὸ τὸ κάθε χρῶμα.

Προβαίνει ὁ Φιλήμων μὲ φρικαλέον ὕφος,
μὲ Ροῦϋ-Μπλὰς καπέλο καὶ μελανὸν μανδύαν,
κτυπῶν ἀνεμομύλους μὲ Ἀρμοδίου ξίφος
καὶ λόγους μουρμουρίζων γριφώδεις κατ' ἰδίαν.
Θεσμοὶ κι' ἐλευθερίαι, ἰδοὺ τὸ πρόγραμμά του,
καὶ τρέμει τὸ Παλάτι ν' ἀκούσῃ τὸνομά του.

Μὰ νὰ καὶ ὁ Φωκίων μὲ ἄρρωστη θωριά,
μὲ τὸν λαὸ καὶ τοῦτος μᾶς γίνεται κουνούπι,
μὲ τὸν λαὸ προβαίνει ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά
κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη πάλι μαζί μὲ τὸν Τρικούπη.
Καὶ τρέχουν νύκτα ἔμερα ὅτ' ἡμέρη τοῦ σπῆτι
ὁ Κοκοσλῆς κι' οἱ ἄλλοι μετὰ τοῦ Ζωγλοπίτη.

Προβαίνει καὶ ὁ Νίκος ὁ τοῦ Καλλιφρονά,
ἀπολακτίζων πᾶσαν πολιτικὴν μερίδα...
τοὺς φίλους του μονάχα ὁ Νίκος προσκαλεῖ
καὶ τούτους ἔχει, λέγει, ὡς μόνον του φροντίδα.
Ἀλλὰ μ' αὐτοὺς ὅτ' ἡμέρη πηδᾷ κι' ὁ Κυριακὸς
οὐδέτερος, ἀντάρτης καὶ συντηρητικός.

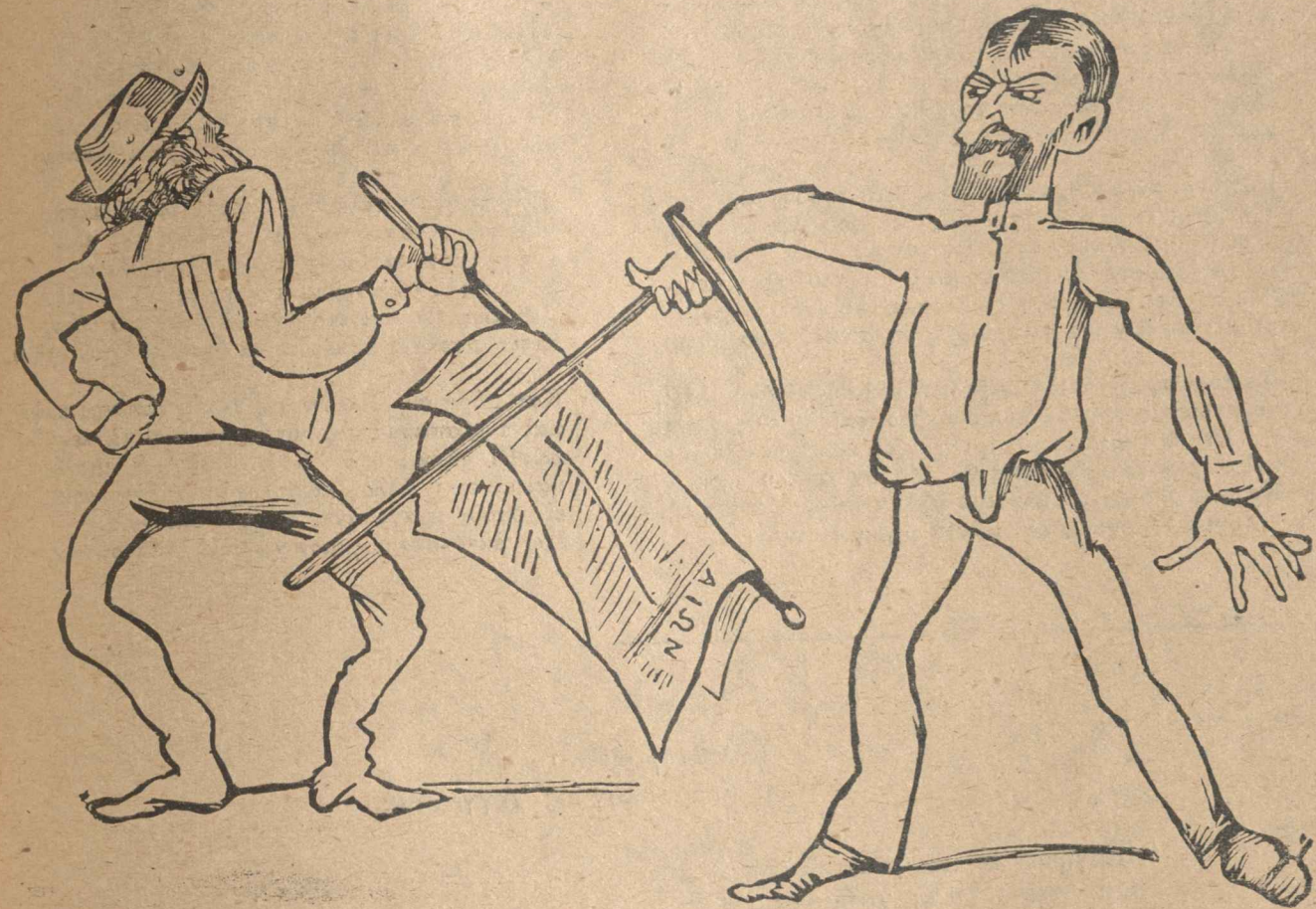
Τί κρίσιμος ἡμέρα καὶ πάλιν θ' ἀνατεῖλῃ!
ὅποιος κι' ἂν ἔβγῃ τώρα κατὰ καλὸ θὰ βγάλῃ,
ἢ θὰ σωθοῦν οἱ νόμοι, ἢ θὰ σωθοῦν οἱ φίλοι,
ἢ τοῦ λαοῦ ἢ δόξα θ' ἀναστηθῇ καὶ πάλι.
Ἀπ' ὅλους, συνδημότα, κατὰ καλὸ θὰ μείνῃ...
ἐμπρὸς λοιπὸν ὅσας κάλπαις κι' ἂς γίνῃ ὅποιος γίνῃ.

Φασουλής και Περικλέτους,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—Και αύριο ποῖν Δήμαρχο σκοπεύεις νά ψηφίσῃς;
Φ.—Αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις σου, παρακαλῶ, ν' ἀφήσῃς, και τρέχα μέσα 'στὴ Βουλὴ καὶ 'στὰ Χαυτεῖα στάσου και γούρλωσε τὰ μάτια σου και ἀνοιξε τ' αὐτιά σου γιὰ νὰ κυττάξῃς, Περικλῆ, μαζί μου και ν' ἀκούσῃς τί γίνεται και λέγεται ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.
- Π.—Ποῖν θὰ ψηφίσῃς Δήμαρχο; ...
Φ.—Βρὲ ἀφῆσέ με τώρα ...
δὲν βλέπεις πῶς εὐρίσκεται ἀνάστατος ἡ χώρα; Νέαν συνήψαν 'στὴν Βουλὴν και πεισματώδη πάλιν, ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς ὠμίλησε και πάλιν διὰ τὸ 'Ισοζύγιον μὲ πάταγον και σάλον κι' ἀντεπεξῆλθε φοδερὸς κατὰ τῶν ἀντιπάλων, κι' ὠνόμασε τὸν Θεωρῆ μ' ὀνόματα μεγάλα, τὸν εἶπε πρωτοκάθεδρο κοντὰ εἰς ὅλα τὰλλα, ἴσον ἐν πρώτοις, Περικλῆ, και πρῶτον ἐν τοῖς ἰσείοις....
- Π.—Βρὲ θὰ μοῦ πῆς ποῖν Δήμαρχο σκοπεύεις νὰ ψηφίσῃς;
Φ.—Τὸν εἶπε πρωτοδόξιο, Πρωτέα, πρωτοφάλητη. ...
- Π.—'Ακόμη δὲν μοῦ ἀπαντᾷς, προδότη 'Εφιάλτη;
Φ.—Τὸν εἶπε πρωτοσύγγελο, πρωτόσχοιο και ἄλλα, κι' ὅλοι τὰ γέλοια ἔσκασαν μὲς 'στῆς Βουλῆς τῇ σάλα. Καὶ ἦτον ὁ κυρίαρχος λαὸς 'στὰ θεωρεῖα και τέλος πάντων ἐγίνε και μιὰ ψηφοφορία, εἰς τὴν ὅποιαν, Περικλῆ, καθὼς καταλαμβάνεις, τὴν ἔπαθε μὲ τοὺς λοιποὺς ὁ πρῶτος Δεληγιάννης, ἀν και μαζί του πῆγανε τρεῖς βουλευταὶ ἀκόμα, ὁ 'Ισὸς και ὁ Νόταρς κι' ὁ Κούστας. ...
- Π.—Σκάσε, βρώμα.
Φ.—'Εν τούτοις 'στοὺς Πρωθυπουργοὺς τὸν λόγον σὺν τοῖς ἄλλοις κι' ὁ Δούνης ἀντάπηντῃς μετὰ φωνῆς μεγάλης. Τὸν ἐνθυμῆσαι, Περικλῆ, τὸν Κωνσταντῆ τὸν Δούνη, ποῦ μὲ τὸν Χρόνο ἄλλοτε μᾶς 'μπήκε 'στὸ ρουθοῦν, ποῦ τὸν ἐδολοφόνῃς με δίκωπη μαχαίρα διότι ἐτσαμπούνιζε πολέμους νύκτα μέρα; Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Κωνσταντῆς, αὐτὸς ὁ δικηγόρος, 'στὸ κέντρον τοῦ Φιλήμονος εἰσήλθε παραφόρως, και 'στὸ μπαλκόνι ἐξαφνα ἐγγήκε μάνι μάνι και μέσ' ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα τεφτέρι βγάνει, και τοῦ Τρικούπη μὲ αὐτὸ τὸν λόγον ἀνατρέπει, και φεύγει μὲ τὰ τέσσαρα καθένας ποῦ τὸ βλέπει. 'Ενῶ δ' ὠμίλει 'στὸν λαὸν αὐτὸς ὁ πατριώτης θαρρῶ πῶς παρευρίσκειτο ἐκεῖ κι' ὁ Τσιριγώτης, ποῦ διευθύνει τοὺς τρελλοὺς εἰς τοῦ Δρομακίτη, μ' ἐφάνη δέ, βρὲ Φασουλῆ, τὸν Δούνη πῶς ἐξήτει. Κι' ὁ Δούνης ἀνεσκέαζε τὰ τοῦ 'Ισοζυγίου και κατεφέρετο δριμύς κατὰ τοῦ 'Υπουργείου, ἐνῶ καθένας ἐκλογεὺς σ' αὐτὸ τὸ νταβατοῦρι χωρὶς νὰ κάμῃ σχόλια τὸ ἔκοθε κουμποῦρι. 'Αλλ' ὅταν πλέον ἔμεινε ὁ Κωνσταντῆς μονάχος ἐκστατικός, ἐμβρόντητος κι' ἀκίνητος ὡς βράχος,

- ἐνθυμηθεῖς τὴν ἐποχὴν τῶν παλαιῶν γυγνῶν
'Κηρύξατε τὸν πόλεμον, φωνάζει, τέλος πάντων
- Π.—Ποῖν θὰ ψηφίσῃς σ' ἐρωτῶ. ...
Φ.—Γιὰ τοῦτο μὴ ἔρῃ και ἄκουσε νὰ σοῦ εἰπῶ σπουδαῖα γεγονότα. 'Επῆρε τὸν κατήφορο τῶν ἐκλογῶν ὁ σάλας κι' ἀκούεται ἀλλաλαγμὸς και κοπετός μεγάλος. 'Ανεμοδοῦρα, Περικλῆ, κατακλυσμός και ζῆλος Αἰῶν φωνάζουν μερικοὶ, Νέγρης—λαὸς αἰεὶ τὸ κάθε κέντρο μ' ἐκλογεῖς εὐρίσκειται γεμάτο και βγάζουν λόγους ἀπ' ἐδῶ και λόγους παραπέρα. 'Μιλεῖ ὁ Σοῦτσος, Περικλῆ, κι' ὁ Δάμπος ὁ Μοῦς ὁ Δούνης, ὁ Ζυγομαλάς, ὁ ἕνας κι' ἄλλος Πάλλας 'μιλοῦν ἐδῶ, 'μιλοῦν ἐκεῖ, 'μιλοῦν εἰς τὸ παῖρ, κι' εὐρίσκεις ἕνα ρήτορα σὲ κάθε ἀγκυρῶν. Νέγρης—λαὸς, Αἰῶν—Αἰῶν, και ἄλλα τέτοια αὐτοὶ κι' ἀνοίγουν μύταις κάποτε και μερικὰ κεφάλια, και πέφτει ξύλο 'Ξαφνικὸ και δυνατό μπερτάκι και ὅλοι βλέπεις νὰ φοροῦν 'στὴ μέση των παλῶν.
- Π.—Ποῖν θὰ ψηφίσῃς σ' ἐρωτῶ. ...
Φ.—'Ακόμη δὲν εἶδον και τοῦτο ἀγωνίζομαι και προσπαθῶ νὰ εἰπῶ. 'Εν τούτοις ἀθωώθησαν, καί μινε Περικλέτο, και οἱ τῆς Κούτρας ἥρωες, ποῦ ἦσαν γιὰ μισοὺς ὁ Χαραλάμπους δηλαδή, Πηγεῖώ τε και Λαῖνας κι' αὐτὸ τὸ ἐσχολλίασαν εἰς ὅλας τὰς Ἀθήνας. Εἰς πάντας δυσεξήγητον μυστήριον ἐφάνη, ἡ δὲ ἀντιπολίτευσις ἀμέσως ἐξεμάνη, και λέγει τόσα τραγικά και μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὅπου εὐθὺς σηκώνονται ἡ τρίχες τῶν ἀνθρώπων. 'Αλλὰ ἐσύ, βρὲ Περικλῆ, καθόλου μὴ ἀπάρει και ταύτην τὴν ἀθώωσιν ὡς φυσικὴν θεωρεῖ, και παρακάλεῖ τὸν θεὸν μὲ δακρυσιμένον ὄμμα μὴν κάμουν τοὺς Κουτρούληδες και στρατηγούς καὶ μήπως κι' αὐτοὶ παρὰρσημὸν ἐπὶ ἀνδρείᾳ πάρουν κι' ἀντὶ νὰ μουςκεταρισθοῦν τοὺς ἄλλους μουνταῖς.
- Π.—Ποῖν θὰ ψηφίσῃς σ' ἐρωτῶ. ...
Φ.—Γι' αὐτὸ δὲν βράζω μὴ μὲ κτυπήσουν ἔξαφνα μὲ κάμα ἢ μὲ στόμα. Διαδηλώσεις γίνονται μεγάλας κάθε βράδυ κι' ἐγὼ ἐνθυσιάζομαι και τρέχω σὰν ζαρκαδι, και πότε πάω ἀπ' ἐμπρὸς και πότε ἀπ' ὀπίσω και δὲν εἰςεύρω, Περικλῆ, μὲ ποῖα ν' ἀκολουθῶ. Διαδηλώσεις σοδαράι και νύκτα και ἡμέρα, φωτιαῖς, ρουκέταις, φώσφορα και σμπάρα 'στὴν πόλιν, κι' ἀνάστατοι εὐρίσκονται οἱ συμπολίται. Διὰ ὅπου θαρρεῖς πῶς 'πήραμε τοῦλάχιστον τὴν Πάλη.
- Π.—Ποῦ μὲ προτρέπεις, Φασουλῆ, τὴν ψήφῳ μου νὰ ψηφίσῃς;
Φ.—'Εγὼ νομίζω τὸν Τσιγγρό πῶς θὰ ὑποστηρίξῃ.
- Π.—Βρὲ ποῖν Τσιγγρό;
Φ.—'Στὸ κόμμα του ἀκλόντος ἐγώ.
- Π.—Καθὼς 'μιλεῖς, βρὲ μασκαρά, δὲν σε καταλαβαίνω.
Φ.—Μὴν ἐρεθίζεσαι ποσὼς και διόλου μὴν ἀνέχεαι και κάμε πᾶν τὸ δυνατόν γιὰ νὰ μὲ καταλάβῃς. 'Εν τούτοις σὲ πληροφορῶ, βρὲ Περικλῆ, ἀκόμη πῶς κατ' αὐτὰς και τοῦ Σουρῆ ἐγγήκανε οἱ τῶν μετὸν ἱπποτῆν Δὸν Ζουάν, μὲ γέλοια και ἀπαιτῶνται δέ 'στὸ σπῆτι του, καθὼς και 'στὴν Ζουάν και εἰς τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντῆ.
- Π.—'Ορσε γι' αὐτὴ τὴν εἰδησι δέκα σερκιαῖς, καὶ

Κι' ἀπὸ τὰ δύο κόμματα,
κανγάδες και καμώματα.

Χαρίτε!.. τοῦ Φιλήμονος τὸ δυνατό λεφοῦσι ἐπῆγε εἰς τὴν Κηφισιά, ἐπῆγε 'στὸ Μαροῦσι. Βαρὺν νταούλια και βιολιά, φωναῖς, βοή και κρότος, καὶ σ' ἐν ἁμάξῃ πῆγαῖνε ὁ Τιμολέων πρῶτος, και ὁ Λεβίδης δίπλα του και ὁ Ζυγομαλάς, ποῦ δὲ αὐτοὺς σεμνύνεται μεγάλως ἡ 'Ελλάς.

Πολλοὶ 'Αριστογέιτονες ἀκολουθοῦν βοῶντες, ὀλιγιστοὶ ἐφ' ἁμαξῶν και ἄλλοι ἐπὶ κάρων, ἀκολουθοῦν και βουλευταὶ πολλοὶ ἀποτυχόντες, ἐκ τῶν Πατρῶν, ἐκ τῶν Θηβῶν και δὴ ἐκ τῶν Μεγάρων, κι' αὐτοὶ διὰ τῶν 'Αθηνῶν κοπτόμενοι τὸν Δῆμον καθὼς κι' ὁ πρωτοκάθεδος, καθὼς και ὁ Φιλήμων.

Μὲ ζήτη και ἀλλαλαγμὸς ἐδῆλκεν 'στὸ σεργιάνι και μόνο ποῦ δὲν πῆγανε μαζί τὸν Δεληγιάννη. Παρείποντο κι' ἐπιφανεῖς τῶν νεωτέρων χρόνων και ἄνω κάτω ἔτρεχαν, πατεῖς με και πατῶ σε, παρηκολούθουν και σκιαὶ τῶν σεβαστῶν προγόνων, τὸν νέον ὑποψήφιον ἀπὸ μακρὰν ὀρῶσαι.

Και σφάζουν τὸ λαγίανρι 'στὰ χόρτα τὰ δροσάτα και τρῶνε οἱ ἐπιφανεῖς και τὰ καπετανάτα. Καθένας και μιὰ πρόκεισι γιὰ τὴν πατρίδα κάνει, βαροῦν τριγύρω τὰ βιολιά, βαροῦν τὰ νταούλια, διὰ τὸν πρωτοκάθεδρον προπίνουν Δεληγιάννη, και τρῶν σαλάτα λάχανα και τρῶν κοκκινόγουλια.

Τὸ ρετινῶτο 'στὴν σιγμὴ τοὺς ρήτορας ἀνάδει κι' εὐθὺς ὁ ἕνας ἀρχινᾷ μὲλὸς ὁ ἄλλος παῖει. Κι' ἐν μέσῳ τῆς τρομακτικῆς τῶν λόγων καταιγίδος πεταῦν 'ψηλά ρεπούμπλικες και κουκοὶ και καττόρια, οἱ κινδυνεύοντες θεσμοὶ προβάλλουν τῆς πατρίδος και ὁ Λεβίδης σὲ πολλοὺς μοιράζει ἀποφόρια.

Κι' ἡ τῶν 'Ελλήνων 'λευθεριὰ δαφνοστεφανωμένη κι' ἀπὸ τοῦ Τιμολέοντος τὰ κόκκαλα βγαλμένη ὅλο πηγαίνει κι' ἔρχεται μὲ κλέφτικα τραγούδια και ραίνει κάθε ρήτορα μὲ χίλια δαὶ λουλούδια, και οἱ 'Αριστογέιτονες ἀνάδουνε σὰν σπῆρα και τὰ σπαθιά των κρύβουνε σὲ δάφναις και σὲ μύρτα.

Μὰ 'στὸ Μαροῦσι ἔφθασε τῶν λαϊκῶν τὸ κόμμα,
 μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ τοῦ Νέγρη τὸ ἀσκέρι...
 Ζήτω, παιδιά, ὁ λαϊκός, φωνάζει κάθε στόμα,
 φωνάζουν κι' ἡ χωριάτισσας μὲ τὰ μωρὰ στὸ χέρι.
 Ἀλλὰ οἱ τοῦ Φιλήμονος τοὺς πῆραν μυρωδιὰ
 καὶ 'στὸ Μαροῦσι ἔτρεξαν μὲ ζήτω καὶ κλαδιὰ.

Καὶ τότε ἀνταμώθηκαν τὰ δῶδ γερὰ φουσάτα,
 δὲν 'χώριζες τοὺς πρόστυχους ἀπὸ τοὺς ντιλικάτους,
 ὅλοι ἀνακατώθηκαν κι' ἐγίνηκαν σαλάτα,
 κι' ἐπιάστηκαν οἱ νηστικοὶ μαζί μὲ τοὺς χορτάτους.
 Καὶ κλείνει κάθε μαγαζὶ καὶ κλείνει κάθε σπῆτι,
 κι' ὀλίγου δεῖν τοῦ Κατσανδρῆ νὰ σπάσ' ἡ μία μύτη.

Πέφτουν σφαλιάραις σὰν βροχὴ καὶ ξύλα σὰν χαλάζι,
 κουμπούραις, κάμαις, ρόπαλα, βρονταῖς κι' ἀστροπελέκια,
 ἡ καθεμιὰ χωριάτισσα στριγγλίζει καὶ φωνάζει
 καὶ οἱ χωριάτες τρέχουνε νὰ πάρουν τὰ τουφέκια.
 Καὶ μὲς σ' αὐτὸ τὸ 'ξαφνικὸ σ' ἓνα σκαμνὶ ἀνέβη
 ὁ Τιμολέων ὁ πολὺς καὶ τέτοια ρητορεύει.

«Ἐμπρός! ἔμπρός! ἀκράτητοι, Ἑλλήνων παῖδες,
 ἐλευθεροῦτε ἱερὰ καὶ τῶν προγόνων θῆκα,
 διὰ τὴν κινδυνεύουσαν πατρίδα σκοτωθῆτε
 καὶ κατ' ἀλλήλων δρέψατε Ἀμαρουσίους νίκας.
 Ὡς ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα τοῖς πρώτοις τῶν
 πῶς πίπτετε πειθόμενοι τοῖς ῥήμασι ἐκείνων».

Ἐνθ' δὲ ταῦτα ἔλεγε ν' ἀκούσῃ τὸ φουσάτο
 ἐνὸς προγόνου ἡ σκιά μὲ τὸ βαρὺ τῆς χεὶρ
 ἀμέσως τὸν κατέδασε ἀπὸ τὸ βῆμα κάτω,
 ἄλλοιως τί θὰ συνέδαινε κανένας δὲν τὸ ξέρει.
 Βεβσίως θὰ ἐγίνετο ἀγὼν ἐκ τοῦ συστάδην,
 ὅστις σωτῆρας ἀρκετοὺς θὰ ἔστελλε 'στὸν Ἄδην.

Καὶ τώρα σύ, Ἐλευθεριά, νὰ στεφανώνης παῖς
 καὶ τῆς σπασμέναις μύταις μας καὶ τὰ κεφάλια κίτρινά
 Εὐοί! εὐάν! ὁ λαϊκός!... εὐοί ὁ Τιμολέων!...
 καὶ εἶθε κι' ἄλλος νὰ στηθῇ τῆς Χαιρυνέας λέων
 εἰς ὅσους ἐμαχέσαντο διὰ τὸν ἐπιούσιον
 ἔξω ἐκεῖ 'στὸ μάχιμον χωρίον Ἀμαρουσίον.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ἐβγῆκαν τὰ ποιήματα
 καὶ στείλετέ μας χορήματα.

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
 πωλοῦνται δὲ 'στὸ σπῆτι μας, πῶναι κοντὰ 'στοῦ Εὐδῆ,
 εἰς τῆς Ἑστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα κι' ἀκόμη
 σ' ὅλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδου.

Νέον Ἡμερολόγιον
 μὲ τὸ ἑορτολόγιον.

Καὶ τέλος πάντων εἶδομεν μετὰ χαρᾶς μεγάλης
 καὶ τὸ Ἡμερολόγιον τὸ Ἀθηναϊκόν!...
 δὲν ξέρεις τί ἐγκώμιον ἀλήθεια νὰ τοῦ ψάλῃς,
 μὰ τί βιβλίον νόστιμον καὶ ἀπολαυστικόν.
 Τί μούτρα, τί ποιήματα, καὶ πόση ποικιλία!
 ἐν γένει ὠραιότερον ἔξ ὅλων τῶν ὁμοίων,
 πωλεῖται δὲ εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα,
 ἀλλ' ὅμως θὰ τὸ εὑρετε καὶ 'στὸ Ταχυδρομεῖον.
 Πρὸς δύο φράγκα μοναχὰ πωλεῖται τὸ καυμένον.
 μὰ τέσσερα θὰ δώσετε γιὰ τὸ χρυσοδεμένον.

Νέον Περιοδικὸν
 εἶδος φιλολογικόν.

Ἀκαδημία, σύγγραμμα ἐκ τῶν ὠραιότερων,
 δι' ὅλους χρησιμώτατον κι' ἰδὼν τὸ φῶς ἐσχάτως,
 τὸ συνιστᾷ καὶ ὁ Ρωμῆος θερμῶς ἐκ τῶν πρῶτων,
 συντάκτης δὲ Κλεόβουλος ἐστὶ ὁ Κοκκολάτος.

Μετάφρασις καλὴ
 καὶ χρήσιμος πολὺ.

Ἀγγέλλομεν εἰς ὅλους μετὰ πολλῆς χαρᾶς
 πῶς Κάρολος ὁ Γέλμπερτ, παιδί μὲ τετρακόσια,
 τὸν Ὀδηγὸν ἐκδίδει τῆς Συμπεριφορᾶς,
 ὅπου μετεγλωττίσθη σὲ μιὰ καὶ ἄλλη γλῶσσα.
 Καὶ τούτου τοῦ βιβλίου θὰ εἶναι ὁ σκοπὸς
 οἱ τρόποι, ὅπως λέγουν, τοῦ φέρεσθ' εὐπρεπῶς.

—Ο—

Νέα καπέλα
 ποῦ εἶναι τρέλλα.

Ἐστὸν δρόμον τοῦ Σταδίου, 'στὸς Σταύλους ἀντικρὺ,
 πηγαίνετε ἀμέσως μεγάλοι καὶ μικροί.
 Ἐκεῖ πηλοπωλεῖον μεγάλον τοῦ Κασδόνου,
 ποῦ ὅποιος τὸ κυττάξῃ τὸ κρυφοκαμαρόνει.
 Κανένας δὲν διαβαίνει χωρὶς νὰ ξιπαστῇ,
 ἐκεῖ τὸ κάθε λοῦσο καὶ μῶδα καθεμιὰ,
 ἐκεῖ λαμπρὰ καπέλα Λεὼν, Λαβίλλ, Χριστό,
 ποῦ δίνουν ὁμορφιά καὶ εἰς τὴν ἀσχημιὰ.
 Σὰς λέγω μὲ δῶδ λόγια πῶς εἶναι κουφαῖδον
 ἐκεῖνος ποῦ δὲν πέρνει καπέλα τοῦ Κασδόνου.

—Ο—

Μυθιστορία τοῦ Καλλιγᾶ,
 ποῦ τώρα πλέον κι' αὐτὸς σιγᾷ.

Ὁ Θάνατος Βλένας, σύγγραμμά ποτὶ σημαντικόν...
 τοῦ συγγραφέως τὸνομα πρὸς αὐτῶν ἀρκεῖ.
 'Στοῦ Βλμπεργὶ θὰ τὸν εὑρετε σὰν πῆτε τὸνομά του
 κι' ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ Μπάρτ, τοῦ τόσον ἀκαμάτου.

—Ο—